

ХЛОПЧИК І ГНОМ

1

Був собі колись в одному шведському селі хлопчик на ім'я Нільс — худенький, цибатий, з біленьким, як прядиво, чубом. Тата й мами він не слухався, вчитися не хотів, любив тільки їсти та спати, та ще й був страшенний збитошник — усім від нього перепадало.

Якось у неділю Нільсові батьки збиралися до церкви. Хлопчик зрадів: він залишиться вдома сам-один і робитиме, що йому заманеться.

«Тепер мені ніхто не завадить узяти татову рушницю й стрельнути», — міркував він.

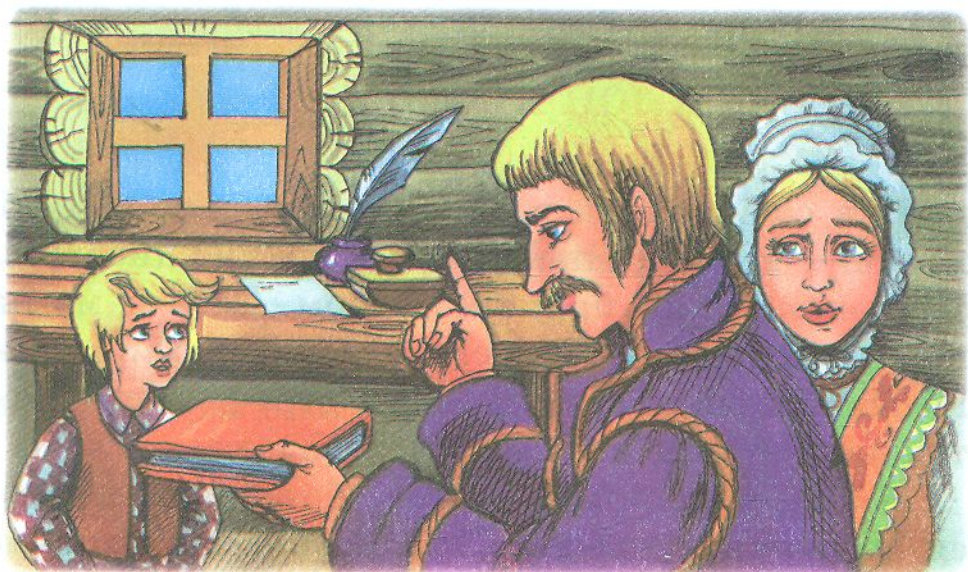
Та батько ніби прочитав синові думки, бо, вже виходячи з хати, зупинився на порозі й сказав:

— Якщо ти не хочеш іти з нами, то берись за уроки. Чуєш?

— Чую, тату, — мовив Нільс, а сам подумав, що сидітиме над книжкою, лиш доки тато з мамою вийдуть з хати.

Мати вернулася, дістала з полиці книжку, розгорнула її на потрібній сторінці й поклала на стіл біля вікна. Потім присунула до столу велике батькове крісло, на яке досі ніколи не дозволяла Нільсові сідати.

Нільс стежив за матір'ю і думав, що дарма вона так клопочеться: все одно він прочитає не більше як одну-дві сторінки. Але батько знову

ніби зазирнув йому в душу. Він підступив до сина й суворо наказав:

— Гляди мені, читай уважно! Доки ми повернемось, щоб ти вивчив усі уроки. Я сам тебе перевірю.

— Тут чотирнадцять з половиною сторінок, — докинула мати. — Берися відразу, щоб устиг прочитати, поки ми прийдемо.

Нарешті батько й мати пішли. Нільс став на поріг, подивився батькам услід і подумав: «Їм то що, посадили мене за книжку й раді-радісінькі».

Проте батько з матір'ю були зовсім не раді, а навпаки, засмучені. Хоч жили вони бідно і тільки й мали землі, що маленький садочок біля хати, однак не цим журилися, їх гризла думка: що то вийде з їхнього сина.

У батька боліло серце, що Нільс байдужий до науки та лінивий і годиться хіба що гусей

пасти. Мати непокоїлася тим, що хлопець вовкуватий і злостивий, жорстокий з тваринами і непривітний до людей.

— Хоч би він нарозумився, — зітхнула вона, — а то не йдись на що, встряне в якусь халепу й доведе нас до біди.

Тим часом Нільс міркував, братися йому за книжку чи ні. Думав-думав і зрештою поклав собі цього разу послухатись. Він уместився в кріслі й почав стиха швиденько читати. Минула хвилина, друга, одноманітне бурмотіння нагнало на нього сон, і він почав куняти.

А надворі стояла чудова година. Хоч була ще тільки половина березня, однак Нільсове село лежало на самому півдні Швеції, і там уже буяла весна. Щоправда, дерева ще стояли голі, але вже набростилися, в рівчаках дзюрчала вода, обабіч вулиці зацвів підбіл, кущі вздовж кам'яних огорож зробилися брунатні, блискучі. Буковий ліс за селом ніби набрякав і дедалі ставав густіший. А вгорі простяглася чиста блакить.

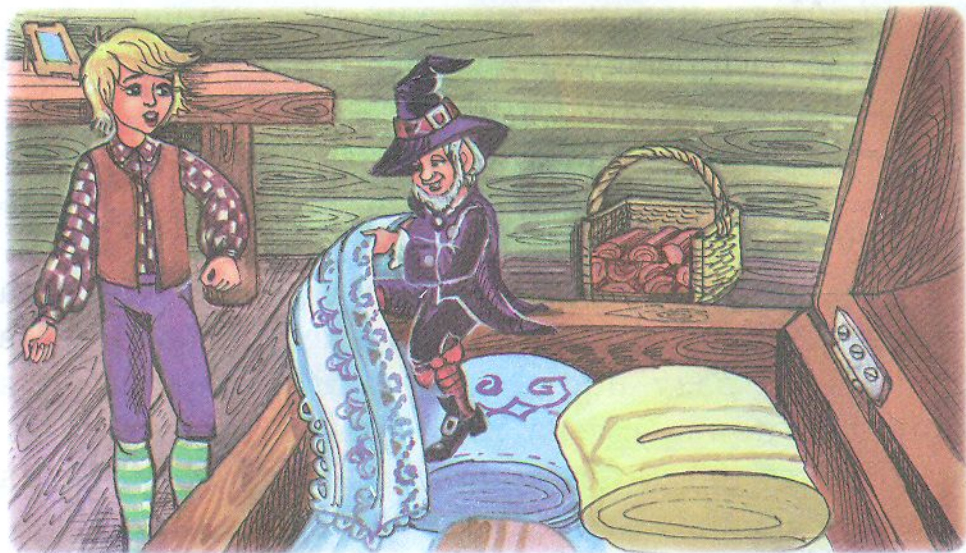
Крізь відчинені двері чути було щебетання ластівок. На подвір'ї походжали кури й гуси, в хліву ревли корови: вони теж зачули весну.

Хлопчик раз у раз клював носом, проте намагався прогнати від себе сон.

«Ні, я не спатиму, — думав він, — бо так і до обіду не докінчу читати».

Та зрештою він незчужся, як задрімав.

Нільс не знав, довго він спав чи ні, аж раптом його збудив якийсь шурхіт.

На підвіконні, якраз проти хлопця, стояло невеличке люстерко, і в ньому відбивалась майже вся кімната. Підвів хлопчик голову, зиркнув у люстерко і мало не скрикнув з подиву.

Скриня! Важке віко матеріної скрині відчинене!

Ту велику дубову скриню, оковану залізом, мама нікому не дозволяла відчиняти. В ній вона тримала речі, що дістала у спадок ще від бабусі: старосвітські сукні з грубого домашнього сукна, вишиті різнобарвним бісером сорочки, білі, як сніг, накрохмалені очіпки, важкі пряжки та ланцюжки. Тепер такого одягу вже не носили, і мати не раз хотіла його продати, та в останню мить їй ставало жалко бабусиних речей. Ідучи з дому, мати ніколи не лишала скриню відчинену, а надто як Нільс був у хаті сам. І сьогодні теж замкнула, хлопчик бачив.

То хто ж її відчинив?